Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►**B**

DECYZJA RAMOWA RADY

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi

(2002/584/WSiSW)

(Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.	L 81	24	27.3.2009
►**M2**	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2843 z dnia 13 grudnia 2023 r.	L 2843	1	27.12.2023

▼B

DECYZJA RAMOWA RADY

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi

(2002/584/WSiSW)

ROZDZIAŁ 1

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicja europejskiego nakazu aresztowania i zobowiązania do jego wykonania

1. Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną przez Państwo Członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne Państwo Członkowskie osoby, której dotyczy wniosek, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego.

2. Państwa Członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

3. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje modyfikacją obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Zakres stosowania europejskiego nakazu aresztowania

1. Europejski nakaz aresztowania może zostać wydany w przypadku czynów, które w świetle prawa obowiązującego w wydającym nakaz Państwie Członkowskim zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy, albo w przypadku, gdy zapadł wyrok lub wydano środek zabezpieczający o wymiarze co najmniej czterech miesięcy.

2. Następujące przestępstwa, jeśli w wydającym nakaz Państwie Członkowskim zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o wymiarze co najmniej trzech lat i jako określone prawem wydającego nakaz Państwa Członkowskiego, stanowią na warunkach niniejszej decyzji ramowej podstawę, bez weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, do przekazania na mocy europejskiego nakazu aresztowania:

— udział w organizacjach przestępczych,

— terroryzm,

— handel ludźmi,

— seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,

— nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

— nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,

— korupcja,

▼B

— nadużycia finansowe, w tym mające negatywny wpływ na interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich,

— pranie wpływów pieniężnych z przestępczości,

— fałszowanie walut, w tym waluty euro,

— przestępczość komputerowa,

— przestępczość w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz ich odmianami,

— ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania,

— zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała,

— nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi,

— porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników,

— rasizm i ksenofobia,

— kradzież zorganizowana lub rozbój z bronią w ręku,

— nielegalny handel przedmiotami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,

— oszustwo,

— ściąganie haraczy i wymuszanie,

— podrabianie towarów i piractwo,

— fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi,

— fałszowanie środków płatniczych,

— nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost,

— nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi,

— handel kradzionymi pojazdami,

— gwałt,

— podpalenie,

— przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego,

— bezprawne zajęcie samolotu/statku,

— sabotaż.

3. Rada może w każdej chwili podjąć decyzję, stanowiąc jednomyślnie po konsultacji z Parlamentem Europejskim na warunkach ustanowionych w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 2. Rada bada, w świetle sprawozdania przedłożonego przez Komisję na podstawie art. 34 ust. 3, czy wykaz ten należy poszerzyć lub zmienić.

4. Dla przestępstw innych niż określone w ust. 2 przekazanie następuje pod warunkiem, że czyny, za które wydaje się europejski nakaz aresztowania, stanowią przestępstwo w rozumieniu prawa wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, niezależnie od składowych elementów naruszeń prawa karnego lub ich opisu.

▼B

Artykuł 3

Obligatoryjna odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania

Właściwy sądowy organ Państwa Członkowskiego wykonującego europejski nakaz aresztowania (zwany dalej „wykonującym nakaz organem sądowym") odmawia wykonania europejskiego nakazu aresztowania w następujących przypadkach:

1) jeśli przestępstwo będące podstawą nakazu aresztowania jest objęte amnestią w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim, w przypadku gdy przestępstwo to podlega jurysdykcji państwa z mocy jego prawa karnego;

2) jeśli wykonujący nakaz organ sądowy zostaje poinformowany, że w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, zapadło w związku z popełnieniem tych samych czynów prawomocne orzeczenie w Państwie Członkowskim, z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest wykonywana, lub też nie może być dłużej wykonywana w świetle prawa Państwa Członkowskiego, w którym nastąpiło skazanie;

3) jeśli w świetle prawa państwa wykonującego nakaz osoba podlegająca europejskiemu nakazowi aresztowania z uwagi na jej wiek nie może być pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania.

Artykuł 4

Fakultatywna odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania

Wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania:

1) w jednym z przypadków wymienionych w art. 2 ust. 4 czyn, który stanowi podstawę wydania europejskiego nakazu aresztowania, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego; jednakże w odniesieniu do przestępstw związanych z podatkami lub opłatami, należnościami celnymi i wymianą walut obcych, wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie można odmówić na tej podstawie, iż prawo wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego nie nakłada tego samego rodzaju podatku lub cła lub nie zawiera tego samego rodzaju zasad w odniesieniu do podatków, opłat, należności celnych i wymiany walut jak prawo wydającego nakaz Państwa Członkowskiego;

2) w przypadku gdy osoba podlegająca europejskiemu nakazowi aresztowania jest ścigana w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim za ten sam czyn, który stanowi podstawę wydania europejskiego nakazu aresztowania;

3) w przypadku gdy organy sądowe wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego zdecydują nie ścigać za przestępstwo stanowiące podstawę wydania europejskiego nakazu aresztowania albo wstrzymać postępowanie sądowe, lub w przypadku gdy w Państwie Członkowskim w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek w odniesieniu do tych samych czynów, zapadło prawomocne orzeczenie, co chroni ją przed dalszym postępowaniem sądowym;

4) w przypadku gdy zgodnie z prawodawstwem wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego ściganie karne lub ukaranie osoby, której dotyczy wniosek, jest ustawowo zakazane i gdy czyny podlegają jurysdykcji tego Państwa Członkowskiego na podstawie jego prawa karnego;

▼B

5) jeśli wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony, że w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, zapadło, odnośnie do tych samych czynów, prawomocne orzeczenie w państwie trzecim, z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest aktualnie wykonywana, albo w myśl prawa kraju skazania nie może być dłużej wykonywana;

6) jeśli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, a osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego lub w tym państwie stale przebywa, a państwo to zobowiązuje się wykonać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zgodnie z jego prawem krajowym;

7) w przypadku gdy europejski nakaz aresztowania odnosi się do przestępstw, które:

   a) w świetle prawa wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego są traktowane jako popełnione w całości bądź w części na terytorium wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego lub w miejscu traktowanym jako jego terytorium; lub

   b) są popełnione poza terytorium wydającego nakaz Państwa Członkowskiego, a prawo wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego nie dopuszcza ścigania przestępstw tego rodzaju, jeśli popełnione zostają poza jego terytorium.

▼M1

Artykuł 4a

Decyzje wydane w wyniku rozprawy, na której dana osoba nie stawiła się osobiście

1. Organ sądowy wykonujący może także odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego z myślą o wykonaniu kary pozbawienia wolności lub zastosowaniu środka zabezpieczającego, jeżeli dana osoba nie stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie, chyba że w europejskim nakazie aresztowania stwierdza się, że dana osoba, zgodnie z dalszymi wymogami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym wydającego państwa członkowskiego:

a) w odpowiednim terminie:

   (i) została wezwana osobiście i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, albo inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie;

   oraz

   (ii) została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się na rozprawie;

   albo

b) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę albo przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił jej na rozprawie;

   albo

▼M1

c) po doręczeniu jej orzeczenia i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylenia lub zmiany pierwotnego orzeczenia:

(i) wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia;

lub

(ii) w ustawowym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania;

albo

d) orzeczenie nie zostało jej doręczone osobiście, ale:

(i) zostanie jej bezzwłocznie doręczone osobiście po jej przekazaniu oraz zostanie wyraźnie pouczona o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylenia lub zmiany pierwotnego orzeczenia;

oraz

(ii) zostanie poinformowana o terminie, w którym musi wystąpić o takie ponowne rozpoznanie sprawy lub złożyć odwołanie, jak wspomniano w odnośnym europejskim nakazie aresztowania.

2. Jeżeli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub zastosowania środka zabezpieczającego na warunkach określonych w ust. 1 lit. d), a dana osoba nie otrzymała wcześniej żadnej urzędowej informacji o prowadzonym przeciwko niej postępowaniu karnym, może ona, po otrzymaniu informacji o treści europejskiego nakazu aresztowania, wystąpić o kopię wyroku, zanim zostanie ona przekazana. Natychmiast po otrzymaniu przez organ wydający informacji o tym żądaniu, dostarcza on poszukiwanej osobie odpis wyroku za pośrednictwem organu wykonującego. Żądanie poszukiwanej osoby nie powinno opóźniać ani procedury jej przekazywania, ani decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania. Wyrok jest dostarczany danej osobie jedynie tytułem informacji; dostarczenie go nie stanowi formalnego doręczenia wyroku, ani nie uruchamia biegu żadnych terminów mających zastosowanie w przypadku wystąpienia o ponowne rozpoznanie sprawy lub złożenia odwołania.

3. Jeżeli dana osoba zostaje wydana na warunkach określonych w ust. 1 lit. d) i jeżeli wystąpiła ona o ponowne rozpoznanie sprawy lub złożyła odwołanie, to do czasu zakończenia tych postępowań, zasadność zatrzymania tej osoby w oczekiwaniu na ponowne rozpoznanie sprawy lub postępowanie odwoławcze podlega weryfikacji zgodnie z prawem wydającego państwa członkowskiego – w regularnych odstępach czasu albo na wniosek tej osoby. Weryfikacji takiej dokonuje się zwłaszcza pod kątem możliwości zawieszenia lub przerwania zatrzymania. Ponowne rozpoznanie sprawy lub postępowanie odwoławcze rozpoczynają się w odpowiednim terminie po przekazaniu danej osoby.

▼B

Artykuł 5

Gwarancje ze strony wydającego nakaz Państwa Członkowskiego udzielane w szczególnych przypadkach

Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy może, z mocy prawa wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, podlegać następującym warunkom:

▼M1

_____

▼B

2) jeśli przestępstwo stanowiące podstawę europejskiego nakazu aresztowania zagrożone jest karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, wykonanie przedmiotowego nakazu aresztowania następuje pod warunkiem, że w systemie prawnym wydającego nakaz Państwa Członkowskiego istnieją przepisy dopuszczające rewizję wymiaru kary lub zastosowanych środków, dokonywanej na wniosek lub najpóźniej po upływie 20 lat, albo wystąpienie o zastosowanie prawa łaski, o co osoba ta ma prawo się ubiegać na mocy obowiązującego w wydającym nakaz Państwie Członkowskim prawa lub praktyki, mając na celu uniknięcie wykonania takiej kary lub środka zabezpieczającego;

3) w przypadku gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania do celów ścigania, jest uznawana za obywatela lub osobę stale przebywającą w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim, przekazanie następuje pod warunkiem, że osoba ta po rozprawie zostaje przekazana do wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego, orzeczonych w wydającym nakaz Państwie Członkowskim.

Artykuł 6

Właściwe organy sądowe

1. Wydającym nakaz organem sądowym jest organ sądowy wydającego nakaz Państwa Członkowskiego, właściwego dla wydania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym Państwie.

2. Wykonującym nakaz organem sądowym jest organ sądowy wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, właściwego dla wykonania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym Państwie.

3. Każde Państwo Członkowskie powiadamia Sekretariat Generalny Rady o właściwym w świetle jego prawa organie sądowym.

Artykuł 7

Powołanie organu centralnego

1. Każde Państwo Członkowskie może wyznaczyć organ centralny lub, jeśli jego system prawny przewiduje taką możliwość, więcej niż jeden organ centralny wspomagający właściwe organy sądowe.

2. Państwo Członkowskie może, jeśli to wskazane z uwagi na uwarunkowania organizacyjne jego wewnętrznego systemu sądowego, nałożyć na organ lub organy centralne odpowiedzialność za urzędowe przekazywanie i odbiór europejskich nakazów aresztowania, jak również za wszelką inną odnośną korespondencję urzędową.

▼B

Państwo Członkowskie pragnące wykorzystać możliwości wynikające z niniejszego artykułu powiadamiają Sekretariat Generalny Rady odnośnie do wyznaczonego organu lub organów centralnych. Powiadomienia te wiążą wszystkie organy wydającego nakaz Państwa Członkowskiego.

Artykuł 8

Treść i forma europejskiego nakazu aresztowania

1. Europejski nakaz aresztowania zawiera następujące informacje podawane zgodnie z formularzem znajdującym się w Załączniku:

a) tożsamość i obywatelstwo osoby, do której skierowany jest wniosek;

b) nazwisko i imię, adres, telefon i faks oraz adres e-mail: wydającego nakaz organu sądowego;

c) dowody istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, środka zabezpieczającego lub jakiegokolwiek innego podlegającej wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny, a wchodzący w zakres art. 1 i 2;

d) charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa, szczególnie w odniesieniu do art. 2;

e) opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym jego czas i miejsce oraz stopień jego popełnienia przez osobę, której dotyczy wniosek;

f) orzeczona kara, jeśli istnieje prawomocny wyrok, lub skala przewidzianych za to przestępstwo kar w świetle prawodawstwa wydającego nakaz Państwa Członkowskiego;

g) jeśli to możliwe, inne skutki przestępstwa.

2. Europejski nakaz aresztowania należy przetłumaczyć na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego. Każde z Państw Członkowskich może, w chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub w terminie późniejszym, stwierdzić w deklaracji złożonej w Sekretariacie Generalnym Rady, iż przyjmie tłumaczenie w jednym lub większej liczbie języków urzędowych instytucji Wspólnot Europejskich.

▼M2

Artykuł 8a

Środki komunikacji

1. Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 2 i 3 komunikacja urzędowa przewidziana w niniejszej decyzji ramowej między wydającym nakaz organem sądowym a wykonującym nakaz organem sądowym odbywa się zgodnie z art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2844 ([1]).

W przypadku gdy Państwo Członkowskie wyznaczyło organ centralny lub organy centralne, akapit pierwszy stosuje się również do komunikacji urzędowej z organem centralnym lub organami centralnymi innego Państwa Członkowskiego.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2844 z dnia z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie cyfryzacji współpracy sądowej i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych i handlowych o charakterze transgranicznym oraz współpracy wymiarów sprawiedliwości i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych o charakterze transgranicznym oraz zmieniające niektóre akty w tych dziedzinach (Dz.U. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/reg/2023/2844/oj).

▼M2

2. Komunikacja między właściwym organem w wydającym nakaz Państwie Członkowskim a właściwym organem w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim do celów przekazania informacji niezbędnych do tego, by umożliwić osobie podlegającej nakazowi ustanowienie adwokata w Państwie Członkowskim wydającym nakaz zgodnie z art. 10 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE ([1]) i wystąpienie o pomoc prawną z urzędu w państwie członkowskim wydającym nakaz zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 ([2]), odbywa się zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) 2023/2844.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, wnioski tranzytowe złożone na podstawie art. 25 ust. 3 mogą zostać wysłane również bezpiecznymi kanałami komunikacji organów ścigania.

▼B

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURA PRZEKAZYWANIA

Artykuł 9

Przekazywanie europejskiego nakazu aresztowania

1. Jeśli znane jest miejsce pobytu osoby, której dotyczy wniosek, wydający nakaz organ sądowy może przekazać europejski nakaz aresztowania bezpośrednio do wykonującego nakaz organu sądowego.

2. Wydający nakaz organ sądowy może, w każdym przypadku, zadecydować o wydaniu wezwania dla osoby, której dotyczy wniosek za pośrednictwem Systemu Informacyjnego Schengen (SIS).

3. Wezwanie takie odnosi skutek prawny zgodnie z przepisami art. 95 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach. Wpis umieszczony w Systemie Informacyjnym Schengen jest równoznaczny z wydaniem europejskiego nakazu aresztowania wraz z towarzyszącymi mu informacjami określonymi w art. 8 ust. 1.

Na okres przejściowy, do czasu, gdy możliwe będzie przekazanie przez SIS wszystkich informacji określonych w art. 8, wezwanie stanowi równoważny odpowiednik europejskiego nakazu aresztowania do czasu otrzymania przez wykonujący nakaz organ sądowy egzemplarza oryginalnego sporządzonego w wymaganej i odpowiedniej formie.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wniosek w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

▼B

Artykuł 10

Szczegółowe procedury przekazywania europejskiego nakazu aresztowania

1. Jeśli wydający nakaz organ sądowy nie zna właściwego wykonującego nakaz organu sądowego, może on wszcząć niezbędne dochodzenie, w tym przez punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej ([1]), w celu uzyskania tych informacji od wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego.

2. Jeśli wydający nakaz organ sądowy wyraża takie życzenie, przekazanie może nastąpić poprzez bezpieczny telekomunikacyjny system Europejskiej Sieci Sądowej.

3. Jeśli skorzystanie z elektronicznych usług SIS nie jest możliwe, wydający nakaz organ sądowy może skorzystać z usług Interpolu, aby ten przekazał europejski nakaz aresztowania.

▼M2

_____

▼B

5. Wszelkie trudności wiążące się z przekazywaniem lub stwierdzaniem autentyczności jakiegokolwiek dokumentu niezbędnego do wykonania europejskiego nakazu aresztowania rozwiązuje się w drodze bezpośrednich kontaktów między zaangażowanymi organami sądowymi lub, gdy sytuacja tego wymaga, przy zaangażowaniu organów centralnych Państw Członkowskich.

6. Jeśli organ, który otrzymuje europejski nakaz sądowy, nie jest właściwy do jego rozpatrzenia i wykonania, przesyła on automatycznie europejski nakaz aresztowania do właściwego organu swego Państwa Członkowskiego oraz powiadamia odpowiednio wydający nakaz organ sądowy.

Artykuł 11

Prawa osoby, której dotyczy wniosek

1. W momencie aresztowania osoby, której dotyczy wniosek, wykonujący nakaz właściwy organ sądowy, zgodnie z prawem krajowym, powiadamia tę osobę o europejskim nakazie aresztowania i jego treści, a także o możliwości wyrażenia przez tę osobę zgody na jej przekazanie wydającemu nakaz organowi sądowemu.

2. Osoba, której dotyczy wniosek, aresztowana w celach wykonania europejskiego nakazu aresztowania ma prawo do korzystania z pomocy prawnej i z pomocy tłumacza zgodnie z prawem krajowym wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego.

Artykuł 12

Utrzymanie aresztu osoby, której dotyczy wniosek

Kiedy osoba zostaje aresztowana na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, wykonujący nakaz organ sądowy podejmuje decyzję, czy osoba ta powinna pozostać zatrzymana, zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego wykonującego europejski nakaz aresztowania. Osoba ta może być zwolniona tymczasowo w dowolnym terminie zgodnie z prawem krajowym wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, pod warunkiem że właściwy organ Państwa Członkowskiego, o którym mowa, podejmuje wszelkie środki, jakie uważa za niezbędne, aby zapobiec ucieczce tej osoby.

([1]) Wspólne działania Rady 98/428/WSiSW z dnia 29 czerwca 1998 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4).

▼B

Artykuł 13

Zgoda na przekazanie

1. Jeśli aresztowana osoba powiadamia, że zgadza się na przekazanie, to zgodę tą oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się prawa do skorzystania z zasady szczególności, o której mowa w art. 27 ust. 2, wyraża przed wykonującym nakaz organem sądowym zgodnie z prawem krajowym wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego.

2. Każde Państwo Członkowskie przyjmuje środki niezbędne, aby zapewnić, że zgoda ta oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się określone w ust. 1 zostały wyrażone w sposób wskazujący, że osoba, której to dotyczy, wyraziła je dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba, której dotyczy wniosek, ma prawo do korzystania z pomocy prawnej.

3. Zgoda oraz, w razie potrzeby, zrzeczenie się określone w ust. 1 zostają formalnie zarejestrowane zgodnie z procedurą przewidzianą w prawie krajowym wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego.

4. Zgoda nie może zostać cofnięta. Każde Państwo Członkowskie może jednak przewidzieć, że zgoda oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się mogą zostać cofnięte zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego. W takim przypadku okres między datą wyrażenia zgody i jej cofnięcia nie jest brany pod uwagę przy określaniu terminów ustanowionych w art. 17. Państwo Członkowskie, które pragnie odwołać się do tej możliwości, w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej odpowiednio powiadamia o tym Sekretariat Generalny Rady i wskazuje procedury, według których cofnięcie zgody jest możliwe, a także powiadamia o wszelkich zmianach w tych procedurach.

Artykuł 14

Sądowe przesłuchanie osoby, której dotyczy wniosek

W przypadku gdy osoba aresztowana nie wyraża zgody na jej przekazanie, jak to określono w art. 13, ma prawo do przesłuchania przez wykonujący nakaz organ sądowy zgodnie z prawem wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego.

Artykuł 15

Decyzja o przekazaniu

1. Decyzję o tym, czy dana osoba ma zostać przekazana, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy z uwzględnieniem terminów i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji ramowej.

2. Jeśli wykonujący organ sądowy uważa informacje przekazane przez wydające nakaz Państwo Członkowskie za niewystarczające do celów podjęcia decyzji o przekazaniu, występuje o bezzwłoczne przekazanie niezbędnych informacji uzupełniających, w szczególności w odniesieniu do art. 3–5 oraz art. 8, oraz może ustalić termin ich otrzymania, z uwzględnieniem konieczności zachowania terminu określonego w art. 17.

3. Wydający nakaz organ sądowy może w dowolnym terminie przesyłać wszelkie dodatkowe przydatne informacje do wykonującego nakaz organu sądowego.

▼B

Artykuł 16

Decyzja w wypadku zbiegu wniosków

1. Jeśli dwa lub więcej Państw Członkowskich wydało europejskie nakazy aresztowania w odniesieniu do tej samej osoby, decyzję co do tego, który z europejskich nakazów aresztowania podlega wykonaniu, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, w szczególności stopnia powagi przestępstw i miejsca ich popełnienia, odnośnych dat wydania europejskich nakazów aresztowania oraz tego, czy poszczególne nakazy wydano w celach ścigania, czy też pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego.

2. Przy podejmowaniu decyzji określonej w ust. 1 wykonujący nakaz organ sądowy może zasięgnąć porady ze strony Eurojustu ([1]).

3. W wypadku zaistnienia konfliktu między europejskim nakazem aresztowania a wnioskiem o ekstradycję wysuniętym przez państwo trzecie, decyzję o tym, czy europejski nakaz aresztowania, czy też wniosek o ekstradycję ma pierwszeństwo podejmuje właściwy organ wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, szczególnie określonych w ust. 1 oraz określonych w mającej tu zastosowanie konwencji.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich wynikających ze Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Artykuł 17

Terminy i procedury podejmowania decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania

1. Europejski nakaz aresztowania stosuje się i wykonuje w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki.

2. W przypadkach gdy osoba, której dotyczy wniosek, wyraża zgodę na swoje przekazanie, ostateczna decyzja w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania zostaje podjęta w ciągu 10 dni od wyrażenia zgody.

3. W pozostałych przypadkach ostateczna decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu zostaje podjęta w ciągu 60 dni po aresztowaniu osoby, której dotyczy wniosek.

4. W sytuacji gdy w szczególnych przypadkach europejski nakaz aresztowania nie może zostać wykonany w terminie ustanowionym w ust. 2 lub 3, wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia o tym wydający nakaz organ sądowy, podając przyczyny zwłoki. W takim przypadku terminy mogą zostać przedłużone o dalsze 30 dni.

5. Do czasu podjęcia przez wykonujący nakaz organ sądowy ostatecznej decyzji w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, zapewnia on, że warunki materialne niezbędne do skutecznego przekazania tej osoby pozostają spełnione.

6. W przypadku odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania należy podać jej przyczyny.

([1]) Decyzja Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiająca Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 1).

▼B

7. W przypadku gdy w wyjątkowych okolicznościach któreś z Państw Członkowskich nie jest w stanie dotrzymać terminów przewidzianych w niniejszym artykule, powiadamia ono o tym fakcie Eurojust, podając przyczyny zwłoki. Ponadto Państwo Członkowskie, które doświadcza kolejnych opóźnień ze strony drugiego Państwa Członkowskiego w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, powiadamia o tym Radę w celu dokonania oceny wdrożenia niniejszej decyzji ramowej na szczeblu Państwa Członkowskiego.

Artykuł 18

Sytuacja przed podjęciem decyzji

1. W przypadku gdy europejski nakaz aresztowania zostaje wydany w celu przeprowadzenia sądowego postępowania karnego, wykonujący organ sądowy musi:

▼M2

a) wyrazić zgodę na przesłuchanie osoby, której wniosek dotyczy, zgodnie z art. 19 niniejszej decyzji ramowej albo za pośrednictwem wideokonferencji zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) 2023/2844;

▼B

b) albo wyrazić zgodę na czasowe przekazanie osoby, której wniosek dotyczy.

2. Warunki i czas trwania czasowego przekazania ustala się w drodze wzajemnego porozumienia między organem wydającym i organem wykonującym nakaz.

3. W przypadku przekazania czasowego osobie tej należy zapewnić możliwość powrotu do wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, aby mogła tam wziąć udział w przesłuchaniach jej dotyczących, jako strona w procedurze przekazania.

Artykuł 19

Przesłuchiwanie osoby przed podjęciem decyzji

1. Osobę, której dotyczy wniosek, przesłuchuje organ sądowy w asyście drugiej osoby wyznaczonej zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego obowiązującym dla wnioskującego sądu.

2. Osobę, której dotyczy wniosek, przesłuchuje się zgodnie z prawem wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego i na warunkach ustalonych w drodze wzajemnego porozumienia między organem sądowym wydającym i organem sądowym wykonującym nakaz.

3. Aby zapewnić należyte stosowanie niniejszego artykułu oraz ustalonych warunków, wykonujący nakaz właściwy organ sądowy może wyznaczyć drugi organ sądowy w swoim Państwie Członkowskim do wzięcia udziału w przesłuchaniu osoby, której dotyczy wniosek.

Artykuł 20

Przywileje i immunitety

1. W przypadku gdy osobie, której dotyczy wniosek, przysługuje jakiś przywilej bądź immunitet jurysdykcyjny lub egzekucyjny w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim, bieg terminów określonych w art. 17 rozpoczyna się i liczy od dnia, kiedy wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony o fakcie, że dany przywilej lub immunitet został uchylony.

▼B

Wykonujące nakaz Państwo Członkowskie składa zapewnienie, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania są spełnione w momencie, gdy osobie, której dotyczy wniosek, nie przysługuje już przywilej bądź immunitet.

2. W przypadku gdy w sprawie uchylenia przywileju lub immunitetu właściwy jest organ wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, wykonujący nakaz organ sądowy wzywa go do bezzwłocznego skorzystania z tego uprawnienia. W przypadku gdy moc uchylenia przywileju bądź immunitetu spoczywa w gestii organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej, wydający nakaz organ sądowy występuje o skorzystanie z tego uprawnienia.

Artykuł 21

Konkurencyjne wobec siebie zobowiązania międzynarodowe

Niniejsza decyzja ramowa nie uchybia zobowiązaniom wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, w przypadku gdy osoba, której dotyczy wniosek, zostaje poddana ekstradycji do tego Państwa Członkowskiego z państwa trzeciego i w przypadku gdy osoba ta jest chroniona postanowieniami uzgodnienia, na mocy którego została poddana ekstradycji z uwzględnieniem uprawnień szczególnych. Wykonujące nakaz Państwo Członkowskie podejmuje wszelkie środki niezbędne dla bezzwłocznego zażądania zgody państwa, z którego osoba, której wniosek dotyczy, została poddana ekstradycji tak, by mogła ona zostać przekazana Państwu Członkowskiemu, które wydało europejski nakaz aresztowania. Nie rozpoczyna się bieg terminów określonych w art. 17 do dnia, w którym wygasają te szczególne uprawnienia. Do czasu wydania decyzji Państwa, z którego osoba, której dotyczy wniosek, została poddana ekstradycji, wykonujące nakaz Państwo Członkowskie składa zapewnienie, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania pozostają spełnione.

Artykuł 22

Powiadomienie o decyzji

Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia wydający nakaz organ sądowy o decyzji w sprawie czynności, które mają zostać podjęte w sprawie europejskiego nakazu aresztowania.

Artykuł 23

Terminy przekazania

1. Osoba, której dotyczy wniosek, zostaje przekazana tak szybko, jak to możliwe, w dniu uzgodnionym przez zainteresowane organy.

2. Osoba ta zostaje przekazana najpóźniej po upływie 10 dni od daty wydania prawomocnej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

3. Jeśli przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, w terminie ustanowionym w ust. 2 udaremniają okoliczności niezależne od któregokolwiek z Państw Członkowskich, wykonujące i wydające nakaz organy sądowe niezwłocznie porozumiewają się ze sobą i ustalają nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie ma miejsce w ciągu 10 dni od w ten sposób uzgodnionej nowej daty.

4. Wyjątkowo przekazanie może być czasowo odroczone z ważnych przyczyn natury humanitarnej, na przykład gdy zachodzą poważne podstawy do przypuszczenia, że zagrozi to w sposób ewidentny życiu lub zdrowiu osoby, której dotyczy wniosek. Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania ma miejsce w terminie możliwie najkrótszym po ustąpieniu tych podstaw. Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia wydający nakaz organ sądowy o ustaleniu nowej daty przekazania. W tym przypadku przekazanie ma miejsce w ciągu 10 dni od w ten sposób uzgodnionej nowej daty.

5. Po upłynięciu terminów określonych w ust. 2–4 osoba nadal przebywająca w areszcie powinna zostać zwolniona.

▼B

Artykuł 24

Przekazanie odroczone lub warunkowe

1. Wykonujący nakaz organ sądowy może, po podjęciu decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, odroczyć przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, tak, że może ona być sądzona w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim lub, jeśli już jest skazana, może ona odbywać na swoim terytorium karę orzeczoną na podstawie czynu innego niż wymieniony w europejskim nakazie aresztowania.

2. Zamiast odroczenia przekazania wykonujący nakaz organ sądowy może czasowo przekazać osobę, której dotyczy wniosek wydającemu nakaz Państwu Członkowskiemu na warunkach podlegających ustaleniu w drodze wzajemnego porozumienia między wykonującymi i wydającymi nakaz organami sądowymi. Porozumienie to sporządza się na piśmie, a jego warunki wiążą wszystkie organy wydającego nakaz Państwa Członkowskiego.

Artykuł 25

Tranzyt

1. Każde Państwo Członkowskie, z wyjątkiem sytuacji, gdy korzysta z możliwości odmowy przekazania w sytuacji, gdy tranzyt obywatela lub rezydenta jest wnioskowany w celu pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego, zezwala na tranzyt przez swoje terytorium osoby, której dotyczy wniosek, pod warunkiem przekazania informacji o:

a) tożsamości i obywatelstwie osoby podlegającej europejskiemu nakazowi aresztowania;

b) istnieniu europejskiego nakazu aresztowania;

c) charakterze i prawnej kwalifikacji przestępstwa;

d) prawnym opisie okoliczności przestępstwa, łącznie z datą i miejscem jego popełnienia.

W przypadku gdy osoba, która podlega europejskiemu nakazowi aresztowania do celów przeprowadzenia postępowania uznawana jest za obywatela lub rezydenta Państwa Członkowskiego tranzytu, tranzyt może zostać objęty warunkiem, że osoba ta po rozprawie zostaje przekazana Państwu Członkowskiemu tranzytu w celu odbycia kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego orzeczonych wobec niej w wydającym nakaz Państwie Członkowskim.

2. Każde Państwo Członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za odbiór wniosków tranzytowych oraz niezbędnych dokumentów, jak również wszelkiej innej korespondencji urzędowej dotyczącej wniosków tranzytowych. Państwa Członkowskie powiadamiają o tym wyznaczeniu Sekretariat Generalny Rady.

▼M2

3. Wniosek tranzytowy i informacje wymienione w ust. 1 są kierowane do organu wyznaczonego na podstawie ust. 2. Państwo Członkowskie tranzytu powiadamia o swojej decyzji w sprawie wniosku tranzytowego.

▼B

4. Niniejsza decyzja ramowa nie ma zastosowania w przypadku przewozu drogą lotniczą bez przewidzianej rozkładem lotu przerwy w podróży. Jednakże, jeśli dochodzi do nieuwzględnionego w rozkładzie lądowania, wydające nakaz Państwo Członkowskie dostarcza organowi wyznaczonemu na mocy ust. 2 informacji przewidzianych w ust. 1.

5. W przypadku gdy tranzyt dotyczy osoby, która ma zostać poddana ekstradycji z państwa trzeciego do Państwa Członkowskiego, niniejszy artykuł będzie miał zastosowanie *mutatis mutandis*. W szczególności uważa się, że wyrażenie „europejski nakaz aresztowania” należy zastąpić wyrażeniem „wniosek o ekstradycję”.

▼B

ROZDZIAŁ 3

SKUTKI PRZEKAZANIA

Artykuł 26

Zaliczenie okresu zatrzymania odbytego w wykonującym nakaz Państwie Członkowskim

1. Wydające nakaz Państwo Członkowskie zalicza wszystkie okresy zatrzymania, zaistniałe w wyniku wykonania europejskiego nakazu aresztowania, do całkowitego okresu zatrzymania, które ma się odbyć w wydającym nakaz Państwie Członkowskim, jako skutek orzeczenia o pozbawieniu wolności lub wydania środka zabezpieczającego.

2. W tym celu wszystkie informacje dotyczące zatrzymania osoby, której dotyczy wniosek, na podstawie europejskiego nakazu aresztowania zostają przekazane przez wykonujący nakaz organ sądowy lub organ centralny wyznaczony na mocy art. 7 do wydającego nakaz organu sądowego w momencie przekazania.

Artykuł 27

Możliwość ścigania za inne przestępstwa

1. Każde Państwo Członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w jego stosunkach z innymi Państwami Członkowskimi, które wystosowały podobną notyfikację, domniemana jest zgoda na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w związku z pozbawieniem wolności lub wykonaniem środka zabezpieczającego za przestępstwo popełnione przed przekazaniem osoby inne niż to, z powodu którego została przekazana, chyba że w przypadku szczególnym wykonujący nakaz organ sądowy stanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 i 3, osoba przekazana może nie być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, za które została przekazana.

3. Ustępu 2 nie stosuje się w następujących przypadkach:

a) kiedy osoba mająca możliwość opuszczenia terytorium Państwa Członkowskiego, któremu została przekazana, nie uczyniła tego w ciągu 45 dni od swego ostatecznego zwolnienia, lub wróciła na to terytorium po opuszczeniu go;

b) przestępstwo nie podlega karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu;

c) sądowa procedura karna nie daje podstaw do zastosowania środków ograniczających wolność osobistą;

d) kiedy osoba może podlegać karze lub środkowi penitencjarnemu niepolegającemu pozbawieniu wolności, co w szczególności dotyczy kary finansowej lub środka zastosowanego w jej miejsce, nawet jeśli kara lub środek daje podstawy do ograniczenia jej wolności osobistej;

e) kiedy osoba, co do której uzgodniono, że ma zostać przekazana, równocześnie, jeśli to właściwe, zgodnie z art. 13 odwołuje się do zasady szczególności;

▼B

f) kiedy osoba po jej przekazaniu w sposób jednoznaczny odwołuje się do zasady szczególności w odniesieniu do szczególnych przestępstw poprzedzających jej przekazanie. Zrzeczenie się następuje przed właściwymi organami sądowymi wydającego nakaz Państwa Członkowskiego i zostaje zapisane zgodnie z prawem krajowym tego Państwa. Zrzeczenie się sporządza się w taki sposób, aby jego brzmienie wyraźnie świadczyło, iż osoba ta uczyniła to dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba ta ma prawo do korzystania z pomocy prawnej;

g) w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który przekazał osobę, wyraża zgodę zgodnie z ust. 4.

4. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji określonych w art. 8 ust. 1 oraz tłumaczenia określonego w art. 8 ust. 2. Zgodę taką wyraża się, gdy przestępstwo, wobec którego jest ona wymagana, podlega przekazaniu osoby zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej. Zgody odmawia się w przypadkach wymienionych w art. 3, a ponadto można jej nie udzielić jedynie na podstawie przyczyn wymienionych w art. 4. Decyzję podejmuje się nie później niż po upływie 30 dni po otrzymaniu wniosku.

W przypadku sytuacji określonej w art. 5 wydające nakaz Państwo Członkowskie musi udzielić odnośnych gwarancji.

Artykuł 28

Przekazanie lub wynikająca z niego ekstradycja

1. Każde Państwo Członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w jego stosunkach z pozostałymi Państwami Członkowskimi, które wystąpiły z podobną notyfikacją, można domniemywać zgodę na przekazanie osoby do Państwa Członkowskiego innego niż wykonujące nakaz Państwo Członkowskie na mocy europejskiego nakazu aresztowania za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, chyba że w przypadku szczególnym wykonujący nakaz organ sądowy stanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. W każdym przypadku osoba, która została przekazana Państwu Członkowskiemu wydającemu nakaz na mocy europejskiego nakazu aresztowania może, bez zgody wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, zostać przekazana do Państwa Członkowskiego, innego niż wykonujące nakaz Państwo Członkowskie, na mocy europejskiego nakazu aresztowania wydanego za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem w następujących przypadkach:

a) gdy osoba, której dotyczy wniosek, miała możliwość opuszczenia terytorium Państwa Członkowskiego, do którego została przekazana, nie uczyniła tego przed upływem 45 dni od swego ostatecznego zwolnienia lub wróciła na to terytorium po jego opuszczeniu;

b) gdy osoba, której dotyczy wniosek, wyraża zgodę na jej przekazanie do Państwa Członkowskiego, innego niż wykonujące nakaz Państwo Członkowskie, na mocy europejskiego nakazu aresztowania. Zgodę wyraża się przed właściwymi organami sądowymi wydającego nakaz Państwa Członkowskiego i zapisuje się ją zgodnie z prawem krajowym tego Państwa. Zapis sporządza się w sposób jednoznacznie świadczący, że osoba, której to dotyczy, wyraziła ją dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba, której dotyczy wniosek, ma prawo do skorzystania z pomocy prawnej;

▼B

c) gdy osoby, której dotyczy wniosek, nie obejmuje zasada szczególności zgodnie art. 27 ust. 3 lit. a), e), f) i g).

3. Wykonujący nakaz organ sądowy wyraża zgodę na przekazanie osoby do drugiego Państwa Członkowskiego zgodnie z następującymi zasadami:

a) wniosek o wyrażenie zgody zostaje złożony zgodnie z art. 9 i towarzyszą mu informacje określone w art. 8 ust. 1 oraz tłumaczenie określone w art. 8 ust. 2;

b) zgodę wyraża się, gdy przestępstwo, za które się o nią wnioskuje, pociąga za sobą przekazanie osoby zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej;

c) decyzja zostaje podjęta nie później niż przed upływem 30 dni po otrzymaniu wniosku;

d) nie wyraża się zgody w przypadku określonych w art. 3, a ponadto można odmówić jej wyrażenia jedynie na podstawach określonych w art. 4.

W sytuacjach określonych w art. 5 wydające nakaz Państwo Członkowskie musi udzielić przewidzianych dla nich gwarancji.

4. Bez względu na ust. 1, osoba przekazana na mocy europejskiego nakazu aresztowania nie zostaje poddana ekstradycji do państwa trzeciego bez zgody właściwych organów Państwa Członkowskiego, które tę osobę przekazało. Zgodę taką wyraża się zgodnie z konwencjami wiążącymi dla tego Państwa Członkowskiego, jak również zgodnie z jego prawem krajowym.

Artykuł 29

Przekazywanie mienia

1. Na wniosek wydającego nakaz organu sądowego lub z własnej inicjatywy wykonujący nakaz organ sądowy, zgodnie ze swoim prawem krajowym, zajmuje i przekazuje mienie, które:

a) może być potrzebne jako dowód; lub

b) osoba, której dotyczy wniosek, zdobyła je w wyniku przestępstwa.

2. Mienie określone w ust. 1 przekazuje się nawet wówczas, gdy europejskiego nakazu aresztowania nie można przeprowadzić z uwagi na zgon lub ucieczkę osoby, której dotyczy wniosek.

3. Jeśli mienie określone w ust. 1 podlega zajęciu lub konfiskacie na terytorium wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, to może ono, jeśli mienie jest potrzebne w związku z toczącym się sądowym postępowaniem karnym, czasowo przetrzymać je lub przekazać wydającemu nakaz Państwu Członkowskiemu, pod warunkiem jego zwrotu.

4. Chronione są wszelkie prawa, jakie wykonujące nakaz Państwo Członkowskie lub strony trzecie mogły nabyć w odniesieniu do mienia określonego w ust. 1. W przypadku gdy prawa takie istnieją, wydające nakaz Państwo Członkowskie zwraca mienie bez opłat wykonującemu nakaz Państwu Członkowskiemu jak najszybciej po zakończeniu karnego postępowania sądowego.

▼B

Artykuł 30

Wydatki

1. Wydatki poniesione na terytorium wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego na wykonanie europejskiego nakazu aresztowania obciążają to Państwo Członkowskie.

2. Wszelkie inne wydatki obciążają wydające nakaz Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 31

Stosunek do innych instrumentów prawnych

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania w relacjach między Państwami Członkowskimi i państwami trzecimi, niniejsza decyzja ramowa od dnia 1 stycznia 2004 r. zastępuje odnośne przepisy następujących Konwencji, mających zastosowanie w stosunkach między Państwami Członkowskimi w dziedzinie ekstradycji:

a) Europejska Konwencja o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., jej Protokół dodatkowy z dnia 15 października 1975 r., jej drugi Protokół dodatkowy z dnia 17 marca 1978 r., oraz Europejska Konwencja o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r., w kwestiach dotyczących ekstradycji;

b) Porozumienie między 12 Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie uproszczenia i unowocześnienia metod przekazywania wniosków ekstradycyjnych z dnia 26 maja 1989 r.;

c) Konwencja z dnia 10 marca 1995 r. o uproszczeniu procedury ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej;

d) Konwencja z dnia 27 września 1996 r. odnosząca się do przeprowadzania ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej;

e) Tytuł III rozdział 4 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach.

2. Państwa Członkowskie mogą nadal stosować się do porozumień lub uzgodnień dwustronnych bądź wielostronnych, obowiązujących w dniu przyjęcia niniejszej decyzji ramowej w zakresie pozwalającym na szersze i głębsze traktowanie celów niniejszej decyzji ramowej oraz, w dalszej perspektywie, służących upraszczaniu i ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających europejskim nakazom aresztowania.

Państwa Członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne porozumienia i dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej w zakresie pozwalającym na szersze i głębsze traktowanie nakazów niniejszej ramowej decyzji oraz, w dalszej perspektywie, służącym upraszczaniu i ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających europejskim nakazom aresztowania, w szczególności przez ustalanie terminów krótszych niż określone w art. 2 ust. 2, przez dalsze ograniczanie podstaw do odmowy, wymienionych w art. 3 i 4, bądź przez obniżanie progu przewidzianego w art. 2 ust. 1 lub 2.

▼B

Porozumienia i uzgodnienia określone w akapicie drugim nie mogą w żadnym przypadku wpływać na stosunki z Państwami Członkowskimi, które nie są ich stronami.

W ciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej, Państwa Członkowskie notyfikują Radzie i Komisji istnienie określonych w akapicie pierwszym porozumień i uzgodnień, których stosowanie pragną kontynuować.

Państwa Członkowskie notyfikują także Radzie lub Komisji wszelkie nowe porozumienia czy uzgodnienia określone w akapicie drugim, w ciągu trzech miesięcy od ich podpisania.

3. W przypadku gdy konwencje lub porozumienia określone w ust. 1 stosuje się do terytoriów Państw Członkowskich lub terytoriów, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest Państwo Członkowskie, wobec których nie znajduje zastosowania niniejsza decyzja ramowa, instrumenty te nadal regulują stosunki nawiązane między tymi terytoriami i pozostałymi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 32

Przepis przejściowy

1. Wnioski o ekstradycję otrzymane przed dniem 1 stycznia 2004 r. będą nadal podlegały istniejącym instrumentom prawnym odnoszącym się do ekstradycji. Wnioski o ekstradycję otrzymane po tej dacie będą rozpatrywane zgodnie z przepisami przyjętymi przez Państwa Członkowskie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Jednakże każde z Państw Członkowskich może w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej wydać oświadczenie wskazujące na to, że jako wykonujące nakaz Państwo Członkowskie będzie ono nadal postępowało z wnioskami odnoszącymi się do czynów przestępczych popełnionych przed datą wyszczególnioną we wniosku, zgodnie z systemem ekstradycyjnym mającym zastosowanie przed dniem 1 stycznia 2004 r. Data, o której mowa, nie może być późniejsza niż dzień 7 sierpnia 2002 r. Wskazane oświadczenie zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Może ono zostać wycofane w dowolnym czasie.

Artykuł 33

Przepisy dotyczące Austrii i Gibraltaru

1. Jak dotąd Austria nie zmodyfikowała art. 12 ust. 1 „Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz” i najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r. może ona zezwalać swoim organom sądowym wykonującym nakazy na odmowę stosowania europejskiego nakazu aresztowania, jeśli osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem austriackim i jeśli czyn, za który wydano europejski nakaz aresztowania, nie jest karalny w świetle austriackiego prawa.

2. Niniejszą decyzję ramową stosuje się do Gibraltaru.

Artykuł 34

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki do wykonania przepisów niniejszej decyzji ramowej do dnia 31 grudnia 2003 r.

▼B

2. Państwa Członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów transponujących do ich prawa krajowego zobowiązania nałożone na nie z mocy niniejszej decyzji ramowej. W trakcie transpozycji każde Państwo Członkowskie może powiadomić, że bezzwłocznie zacznie stosować niniejszą decyzję ramową w swoich stosunkach z tymi Państwami Członkowskimi, które złożyły podobną notyfikację.

Sekretariat Generalny Rady przekaże Państwom Członkowskim i Komisji informacje otrzymane na mocy art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2, art. 13 ust. 4 i art. 25 ust. 2. Zleci też opublikowanie tych informacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Na podstawie informacji przekazanych przez Sekretariat Generalny Rady Komisja, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2004 r., składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie działania niniejszej decyzji ramowej wraz z towarzyszącymi mu, gdy to konieczne, wnioskami ustawodawczymi.

4. W drugiej połowie roku 2003 r. Rada dokona przeglądu, w szczególności praktycznego stosowania przepisów niniejszej decyzji ramowej przez Państwa Członkowskie, jak również funkcjonowania Systemu Informatycznego Schengen.

Artykuł 35

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

▼B

ZAŁĄCZNIK

EUROPEJSKI NAKAZ ARESZTOWANIA ([1])

Nakaz ten został wydany przez właściwy organ sądowy. Wnioskuję, żeby wymienioną niżej osobę aresztowano i przekazano w celu przeprowadzenia sądowego postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego.

([1]) Nakaz ten należy sporządzić lub przetłumaczyć na piśmie w jednym z języków urzędowych wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, jeśli Państwo to jest znane, albo na dowolny język zatwierdzony przez to Państwo.

▼B

(a) Informacja dotycząca osoby, której dotyczy wniosek: .....

Nazwisko: .....

Imię (imiona): .....

Nazwisko panieńskie, jeśli dotyczy: .....

Pseudonimy, jeśli dotyczy: .....

Płeć: .....

Obywatelstwo: .....

Data urodzenia: .....

Miejsce urodzenia: .....

Stałe miejsce zamieszkania i/lub znany adres: .....

Język rozumiany przez osobę, której dotyczy wniosek (jeśli wiadomo): .....

.....

Znaki szczególne/rysopis osoby, której wniosek dotyczy: .....

.....

Zdjęcie i odciski palców osoby, której dotyczy wniosek, jeśli takowe są dostępne i mogą zostać przekazane lub dane na temat osoby, z którą można kontaktować się w celu uzyskania takich informacji, albo profil DNA (w przypadku gdy takie dokumenty można skompletować, choć nie zostały załączone)

(b) Decyzja na podstawie, której sporządzono nakaz:

1. Nakaz aresztowania lub decyzja sądowa mające ten sam skutek: .....

Rodzaj: .....

2. Podlegające wykonaniu orzeczenie: .....

.....

Numer akt: .....

▼B

(c) Wskazania co do długości orzeczonej kary:

1. Maksymalna długość kary pozbawienia wolności lub zatrzymania, jaką można zastosować za określone przestępstwo(-a):

.....

.....

2. Zastosowana długość kary pozbawienia wolności lub zatrzymania:

.....

Pozostała do odbycia część wyroku: .....

.....

.....

►(1) d) Proszę wskazać, czy osoba, której dotyczy wniosek, stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie:

1. ☐ Tak, osoba ta stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.

2. ☐ Nie, osoba ta nie stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie.

3. Jeżeli zaznaczono odpowiedź wskazaną w pkt 2, proszę wskazać, która z poniższych okoliczności zachodzi:

☐ 3.1a. osoba ta została wezwana osobiście w dniu … (dzień/miesiąc/rok) i tym samym była poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, oraz została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się na rozprawie;

LUB

☐ 3.1b. osoba ta nie została wezwana osobiście, lecz inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie, w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała ona o wyznaczonej rozprawie, oraz została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się na rozprawie;

LUB

☐ 3.2 wiedząc o wyznaczonej rozprawie, osoba ta udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez nią lub przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił ją na rozprawie;

LUB

☐ 3.3 osobie tej doręczono orzeczenie w dniu … (dzień/miesiąc/rok) i wyraźnie pouczono ją o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach osoba ta ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznania sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylenia lub zmiany pierwotnego orzeczenia, oraz

☐ osoba ta wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia,

LUB

☐ osoba ta w ustawowym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania;

LUB

☐ 3.4. osobie tej nie doręczono orzeczenia osobiście, ale

— orzeczenie zostanie jej doręczone osobiście bezzwłocznie po jej przekazaniu, oraz

— wraz z doręczeniem orzeczenia osoba ta zostanie wyraźnie pouczona o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach osoba ta ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznania sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylenia lub zmiany pierwotnego orzeczenia, oraz

— osoba ta zostanie poinformowana o terminie, w którym musi wystąpić o takie ponowne rozpoznanie sprawy lub złożyć odwołanie, a który wynosi … dni.

4. Jeżeli zaznaczono odpowiedź wskazaną w pkt 3.1b, 3.2 lub 3.3 powyżej, proszę podać, w jaki sposób odnośny warunek został spełniony:

.....

..... ◄

►(1) M1

▼B

(e) Przestępstwa:

Nakaz ten odnosi się do ogółem: ..... liczby przestępstw.

Opis okoliczności, w jakich przestępstwo (przestępstwa) popełniono, łącznie z określeniem daty, miejsca i stopnia uczestnictwa w przestępstwie (przestępstwach) osoby, której wniosek dotyczy:

.....

.....

.....

Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa (przestępstw) oraz mające zastosowanie ustawowe przepisy/kodeks:

.....

.....

.....

.....

.....

I. Jeśli to właściwe, proszę zaznaczyć jedno lub więcej przestępstw zagrożonych w wydającym nakaz Państwie Członkowskim karą pozbawienia wolności bądź środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze, co najmniej 3 lat, jak to określają odnośne ustawy wydającego nakaz Państwa Członkowskiego:

☐ udział w organizacji przestępczej;
☐ terroryzm;
☐ handel ludźmi;
☐ seksualne wykorzystanie dzieci i pornografia dziecięca;
☐ nielegalny obrót substancjami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
☐ nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
☐ korupcja;
☐ nadużycia finansowe, w tym mające negatywny wpływ na interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
☐ pranie wpływów pieniężnych z przestępczości;
☐ fałszowanie walut, w tym waluty euro;
☐ przestępczość komputerowa;
☐ przestępczość w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz z ich odmianami;
☐ ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego zamieszkania;
☐ zabójstwo, poważne uszkodzenie ciała;
☐ nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi;
☐ porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników;
☐ rasizm i ksenofobia;
☐ kradzież zorganizowana lub rozbój z bronią w ręku;
☐ nielegalny handel przedmiotami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
☐ oszustwo;
☐ ściąganie haraczy i wymuszanie;
☐ podrabianie towarów i piractwo;
☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i handlowanie nimi;
☐ fałszowanie środków płatniczych;
☐ nielegalny handel substancjami hormonalnymi i substancjami pobudzającymi wzrost;
☐ nielegalny handel materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
☐ handel kradzionymi pojazdami;
☐ gwałt;
☐ podpalenie;
☐ przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
☐ bezprawne zajęcie, samolotu/statku;
☐ sabotaż.

II. Pełne opisy przestępstwa (przestępstw) nieobjętych sekcją I powyżej:

.....

.....

▼B

(f) e okoliczności odnoszące się do sprawy (nieobowiązkowo):

(Uwaga: Opis może obejmować uwagi na temat eksterytorialności, wstrzymania przedawnienia i innych konsekwencji przestępstwa)

.....

.....

(g) Niniejszy nakaz odnosi się także do zajęcia i przekazania mienia, które może być potrzebne jako dowód:

Niniejszy nakaz odnosi się również do zajęcia i przekazania mienia zdobytego w wyniku przestępstwa przez osobę, której dotyczy wniosek:

Opis mienia (i jego umiejscowienia) (jeśli jest znane):

.....

.....

.....

(h) Przestępstwo (przestępstwa) stanowiące podstawę wydania niniejszego nakazu jest (są) zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym:

— system prawny wydającego nakaz Państwa Członkowskiego dopuszcza rewizję kary lub zastosowanego środka – na wniosek i po upływie co najmniej 20 lat – w celu niewykonania takiej kary bądź środka,

i/lub

— system prawny wydającego nakaz Państwa Członkowskiego dopuszcza zastosowanie prawa łaski, do czego osoba jest uprawniona z mocy prawa lub praktyki obowiązującej w wydającym nakaz Państwie Członkowskim w celu niewykonania takiej kary bądź środka.

(i) Organ sądowy, który wydał nakaz:

Nazwa oficjalna:

Nazwisko jego przedstawiciela ([1]): .....

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe): .....

.....

Numer akt: .....

Adres: .....

.....

Telefon: (numer kierunkowy kraju, rejonu, miasta itd.) (...) .....

Faks: (numer kierunkowy kraju, rejonu, miasta itd.) (...) .....

E-mail: .....

Szczegóły na temat osoby, z którą można się kontaktować w celu dokonywania niezbędnych uzgodnień praktycznych odnośnie do przekazania: .....

([1]) W różnych wersjach językowych znajdzie się odniesienie do „osoby upoważnionej" (ang. „holder") ze strony organu sądowego.

▼B

W przypadku gdy organ centralny został obarczony odpowiedzialnością za przekazywanie i urzędowy odbiór europejskich nakazów aresztowania:

Nazwa organu centralnego:

.....

Osoba upoważniona do kontaktów (jeśli to właściwe - tytuł/stanowisko służbowe i nazwisko):

.....

Adres: .....

.....

Telefon: (numer kierunkowy kraju, rejonu/miasta itp.) (...) .....

Faks: (numer kierunkowy kraju, rejonu/miasta itd.) (...) .....

E-mail: .....

Podpis wydającego nakaz organu sądowego i/lub jego przedstawiciela:

.....

Nazwisko: .....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe): .....

Data: .....

Pieczęć urzędowa (jeśli jest takowa)